

РЕШЕНИЕ

№ 6999

гр. София, 22.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 08.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **4391** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.201,ал.1, т.1 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на С. К. Х. от [населено място] срещу С. СРЕЩУ Заповед № 53963-93/21.04.2022 година на ВПД НАЧАЛНИК ГПУ- П. ПРИ РЕГИОНАЛНА ДИРЕКЦИЯ „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“- С., с която последният наложил дисциплинарно наказание“ „Писмено предупреждение „за срок от три месеца на С. К. Х. – старши полицаи в ГКПП- К., считано от датата на връчване на заповедта.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че в Заповедта няма посочване на конкретни доказателства, въз основа на които е установено нарушението. Иска се отмяна на заповедта и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият- С. К. Х. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат К., редовно упълномощена, която заявява претенция за присъждане на разноски и на адвокатско възнаграждение.

Ответникът по оспорването- ВПД НАЧАЛНИК ГПУ- П. ПРИ РЕГИОНАЛНА ДИРЕКЦИЯ „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“- С. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, не изпраща представител. От процесуалния представител на същия са постъпили писмени бележки, с които заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за

прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано по реда на чл.78,ал.5 ГПК.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства/ неоспорени от страните/,е видно, че оспорващият е назначен на длъжността старши полицай в ГКПП- К. – ГПУ – П. при РД“ГП“ С., считано от 20.04.2015 година.

Със Заповед № 8121К11717/15.11.2021 година на Министър на вътрешните работи временно е преназначен за срок от една година Старши инспектор Й. Л. Б. – Началник 04 група „ Охрана на държавната граница“ от ГПУ П. на длъжност- Началник Първа степен на ГПУ- П. със специфично наименование - Комисар считано от датата на встъпване в длъжност/ встъпил на 22.11.2021 година/.

На 15.02.2022 година със Заповед № 5396з-32/15.02.2022 година ВПД Началник ГПУ П. заповядал да се извърши проверка за изясняване на постъпилите данни, като се установи как е преминал товарен автомобил“ М.“ с ДК№ Е 5321/МС, извършвана ли му е проверка при влизане в страната на 01.02.2022 година и на 12.02.2022 година, както и допуснато ли е нарушение на служебната дисциплина от страна на служителите на ГПУ- П. ,определил комисия в състав- Председател – Старши инспектор Г. А. К.- Началник 01 Група “ОДГ“ от ГПУ- П. пир РД“ГП“ С. и членове- Старши инспектор С. Г. Т.- Заместник- началник на ГКПП К. от ГПУ при РД“ГП“ - С. и инспектор Г. В. Г.- разузнавач в група “ОИД“ в ГПУ- П. и посочил за резултата от проверката да се изготви писмена справка в срок до 15.03.2022 година.

На 14.03.2022 година Председател на Комисията, определена да извърши проверката депозирал Докладна записка до ВПД- Началник ГПУ – П., с която поискал да бъде удължен срокът на проверката предвид необходимостта от събиране на доказателства.

Със Заповед № 5396з-59/15.03.2022 година Началник ГПУ-П. комисар удължил срока за извършване на проверката, разпоредена със Заповед, рег.№ 5396з-32/15.02.2022 година, считано от 16.03.2022 до 04.04.2022 година.

На 23.03.2022 година оспорващият Х. депозирал писмени обяснения във връзка с извършване на проверка по Заповед № 5396з-32/15.02.2022 година, в което посочил, че след като се запознал със Заповедта на 01.02.2022 година е бил нощна смяна на ГКПП- К. и за времето от 20 часа до 23.00 часа на 01.02.2022 година е бил разпределен на РС-1- вход товарни автомобили и не си спомня въпросния товарен автомобил марка“ М.“ с [рег.номер на МПС] , като по време на дежурството стриктно е изпълнявал служебните си задължения съгласно нормативните документи, регламентиращи служебната дейност за извършване на гранични проверки на преминаващите лица и МПС и категорично заявил, че не е пропуснал живи животни без необходимите за превоз документи.

На 01.04.2022 година Комисията, определена да извърши проверка изготвила Справка за извършена проверка в изпълнение на Заповед № УРИ 5396з-32/15.02.2022 година до ВПД Началник ГПУ- П., с която предложила да бъдат наложени дисциплинарни наказания на още двама служители, а на оспорващия – „Писмено предупреждение“ по реда на чл.194,ал.1 от ЗМВР.

Със Справката оспорващият се е запознал на дата 07.04.2022 година.

На 11.04.2022 година до оспорващия Х. е отправена Покана за даване на писмени

обяснения и му е предоставен 24 часов срок след връчване на Поканата да представи писмените си обяснения или възражения по извършената проверка, изводите и предложенията на проверяващата комисия и предвиденото в ЗМВР дисциплинарно наказание, както и да представи доказателства за твърдените от него факти и обстоятелства .

Поканата е връчена на 13.04.2022 година в 13 часа на оспорващия.

На 14.04.2022 година до ВПД Началник ГПУ П. е депозирана Докладна записка, в която е посочено, че до 16.00 часа на 14.04.2022 година в Деловодството на ГПУ- П.

не са постъпили възражения или писмени обяснения от страна на младши инспектор Х..

на 21.04.2022 година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед № 53963-93/21.04.2022 година, с която наложил дисциплинарно наказание-писмено предупреждение за срок от 3 месеца.

Заповедта е връчена лично срещу подпис на оспорващия на дата на 21.04.2022 година лично срещу подпис.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

В показанията си свидетелят Б.- колега на оспорващия дава отговор на въпроса какво се е случило на дата 01.02.2022 година

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в срока по чл.149,ал.1 АПК,от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

Оспорената Заповед.№53963-93/21.04.2022 година на ВПД Началник ГПУ- П. представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове. При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен по смисъла на чл.204,ал.1 ,т.3 от ЗМВР/ орган/наказанията се налагат от ръководителите на структурите по чл. 37 - за всички наказания по чл. 197 за служителите на младши изпълнителски длъжности, за стажантите за постъпване на младши изпълнителски длъжности, а за служителите от висши ръководни, ръководни и изпълнителски длъжности - наказанията по чл. 197, ал. 1, т. 1 – 3.Съгласно чл.37 от ЗМВР основни структури на МВР са-главните дирекции, областните дирекции, Дирекция "Вътрешна сигурност", Дирекция "Миграция", Дирекция "Международно оперативно сътрудничество", дирекциите от общата и специализираната администрация, А. на МВР, Медицинският институт на МВР,Националният институт по криминалистика,И. по психология. Главните дирекции, областните дирекции, дирекция "Миграция", дирекция "Международни проекти", дирекция "Управление на собствеността и социални дейности", дирекция "Комуникационни и информационни системи", А. на МВР и Медицинският институт са юридически лица. По силата на алинея трета на чл.37 от ЗМВР устройството и дейността на структурите на МВР се уреждат с правилник, приет от Министерския

съвет по предложение на министъра на вътрешните работи.

В правилника за устройството и дейността на МВР е посочено, че Граничните полицейски управления, базите гранично-полицейски кораби и СОВН се ръководят от началници, които осъществяват общото и непосредственото ръководство, като ръководят, планират, организират и отговарят за дейността на подчинените им звена, организират изпълнението на задачите, поставени от горестоящите им органи, отговарят пред директорите на ГДПП и РДПП за дейността на ръководените от тях звена, а пред техните заместници - съобразно възложените им функции, осъществяват взаимодействие на съответната територия с други структури на МВР, с други органи на държавна власт и на местно самоуправление съобразно функционалната си компетентност, отговарят за стопанисването на предоставените на подчинените им звена имоти и вещи - държавна собственост, налагат административни наказания и прилагат принудителни административни мерки в предвидените от закон случаи. В изпълнение на функциите си началниците по ал. 1 издават заповеди. От анализа на цитираните норми и при граматическото и логическото им тълкуване следва, че всеки един от ръководителите на структурите по чл.37 от ЗМВР в низходящ ред от директор до ръководител група или сектор, включително и началник на РУП/ ГПУ/ или участък, са компетентни да налагат дисциплинарни наказания по [чл. 197, ал. 1, т. 1-3 ЗМВР](#). Следва да се отбележи и, че [чл. 204 ЗМВР](#) регламентира компетентността на органите за налагане на дисциплинарно наказание в зависимост от неговия вид и в зависимост от заеманата длъжност, като всички ръководители на отделните структури в рамките на основната притежават компетентност на дисциплинарно- наказващ орган, като същата не може да бъде ограничавана или стеснявана.

От доказателствата по делото също е установено, че длъжността, която е заемал оспорваният е младша изпълнителска и респективно на това Началник ГПУ- П. е компетентен да налага дисциплинарни наказания. От приложените по делото доказателства се установява, че лицето Й. Л. Б. към датата на издаване на заповедта е заемал длъжността ВПД Началник ГПУ- П. а и спор относно този факт няма.

Спазени са изискванията за форма, но заповедта не съдържа всички реквизити, визирани в чл.210 от ЗМВР. Съгласно сочената разпоредба, дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта/. В частност липсват обстоятелствата, при които е извършено нарушението, както и разпоредбите, които са нарушени, както и тата на извършване на нарушенията. Посоченото в заповедта, че с оглед на изложеното и на основание чл.204, т.4, чл.197, ал.1, т.4, чл.194, ал.2 т.1 от З.- неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на Министъра на вътрешните работи, заместник- министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители, небрежност при изпълнение на служебната дейност съгласно т.10- проверката на лица и ПС в ГПУ- П., точка 11“ след проверката на документите за пътуване и физически оглед на влизашите МПС..., а при необходимост изготвя и искане за съвместна проверка с митническите органи или за проверка на техническото средство- рентген от утвърден Технологичен ред за дейността на дежурните служители, работещи на ГКПП К./ П. влизане в РБ с рег.

№ 5396р-12313/12.09.2015 година във връзка с длъжностно задължение съгласно Специфична длъжностна характеристика- извършва гранични проверки на преминаващите през ГКПП транспортни средства във връзка с разпореденото в чл.2,ал.2 – граничните проверки включват и проверки на превозните средства и вещи във владение на лицата, които преминават границата, т.37- проверката на пътни превозни средства включва и визуална проверка на документи и на превозното средство, проверка на документите на превозното средство на автоматизирани информационни системи и физическа проверка, предвид това ,че лекотоварния автомобил е бил с рисков профил, не може да доведе до извод, че има ясно посочена дата на нарушението кога е извършено, нито конкретни правни разпоредби, които са нарушени, още повече, че няма как оспорващият да извърши нарушение на всички разпоредби на този закон, на подзаконовите нормативни актове и на разпорежданията / непосочени какви/. Наред с това не е посочено в какво се изразява неизпълнението на служебни задължения и небрежност.

Следва да бъде посочено, че дисциплинарно- наказващият орган изобщо не е посочил никакво нарушение, нито пък е посочил кои са нарушените разпоредби и отразеното в Заповедта- че с поведението си оспорващият е допуснал нарушение на чл. 194,ал.2 ,т.2 от ЗМВР-неизпълнение на служебните задължения, няма как да доведе до извод, че са посочени конкретни разпоредби, които са нарушени. Няма как служителят да наруши служебните си задължения, защото няма как служителят да не изпълни всички свои служебни задължения и наред с това неясно как и кои/ отново неясно кои и на коя дата. Липсата на конкретизация на нарушението, не може да доведе до изпълнение на вмененото от закона задължение на дисциплинарно-наказващия орган да посочи и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, което поставя съда в невъзможност да прецени в какво точно се изразява нарушението и кога е извършено, което безспорно е съществено процесуално нарушение водещо до отмяна на заповедта само на това основание.

При издаване на заповедта, дисциплинарно-наказващият орган е нарушил процесуално- правните разпоредби, което е довело и до нарушаване на материално – правните разпоредби. Съгласно чл. 205,ал.1 от ЗМВР дисциплинарно производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител, а за изясняване на постъпилите данни и/или установяване на извършителя на дисциплинарното нарушение дисциплинарно наказващият орган може да разпорежи извършване на проверка, като определя срок за нейното приключване В алинея трета на същия текст изрично е посочено,че държавният служител, срещу когото се води дисциплинарно производство, може да участва в производството самостоятелно или да бъде подпомаган в защитата си от посочен от него служител на МВР. В чл. 208 от ЗМВР е доуточено, че при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 198 - 202 или по чл. 203, ал. 1, т. 1 дисциплинарното производство може да започне и без издаване на заповед. В този случай дисциплинарното производство започва с първото действие за установяване на нарушението.

В конкретния случай от доказателствата по делото е видно, че дисциплинарно производство е образувано със Заповед за извършване на проверка от 15.02.2022 година на ВПД Началник ГПУ- П., с която е определена комисия, която да извърши проверка и срок на проверката. По делото няма доказателства тази Заповед кога е

върчена на оспорващия, нито пък се представиха доказателства за изпълнение на процедурата, регламентирана в нормата на чл.18 от ИНСТРУКЦИЯ № 8121з-877 ОТ 6 Ю. 2021 Г. ЗА ДИСЦИПЛИНАТА И ДИСЦИПЛИНАРНАТА ПРАКТИКА В МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, издадена от министъра на вътрешните работи Обн. ДВ. бр.59 от 16 юли 2021г, сочеща, че върху копие от заповедта за проверка по [чл. 205, ал. 2 от ЗМВР](#) или за образуване на дисциплинарно производство служителят, срещу когото се извършва проверката или се води дисциплинарното производство, посочва адрес за получаване на съобщения и данните по [чл. 18а, ал. 4 от АПК](#), подпомагащия го в защитата и неговите адрес за получаване на съобщения и данни по [чл. 18а, ал. 4 от АПК](#). По всяко време в хода на проверката по [чл. 205, ал. 2 от ЗМВР](#) или на дисциплинарното производство служителят с писмено уведомление може да смени избраното лице, подпомагащо го в защитата. Уведомлението по ал. 2 се представя от служителя пред проверяващата комисия или дисциплинарно разследващия орган. Извън случаите на [чл. 207, ал. 11 от ЗМВР](#) призоваването във връзка с проверка по [чл. 205, ал. 2 от ЗМВР](#) или дисциплинарно производство се извършва с призовка по [чл. 47 от АПК](#). Държавният служител, срещу когото се извършва проверката, се запознава със заповедта, което обстоятелство удостоверява с подпис и отбелязване на дата и час/ а в чл.205,ал.2 от ЗМВР, за изясняване на постъпилите данни и/или установяване на извършителя на дисциплинарното нарушение дисциплинарно наказващият орган може да разпoredи извършване на проверка, като определя срок за нейното приключване.

В случая, извършването на проверка е разпоредено, без да е спазена процедурата, визирана в нормата на чл.18 от Инструкцията, което е самостоятелно основание за отмяна на заповедта на процесуално основание, тъй като на оспорващия е ограничено правото му на участие в дисциплинарното производство, на защита и да бъде подпомаган от друг служител. Това е друго съществено нарушение на административно-производствените правила, ограничаващи правото на защита на наказаното лице и представляващо основание за отмяна на заповедта и на това самостоятелно основание.

В конкретната хипотеза, вярно е, че за този вид нарушение на служебната дисциплина законодателят не е поставил като изискване задължително издаване на заповед за образуване на дисциплинарно производство, но също така е вярно, че липсата на предвидена такава, не води до извод, че дисциплинарно-наказващият орган не е длъжен да уведоми служителят, че спрямо него е започнало дисциплинарно- производство-на оспорващия не му е предоставена възможност да участва в образуваното срещу него дисциплинарно производство и по същество същият е лишен не само от правото на участие, но и от правото да осъществи адекватна защита в хода на дисциплинарното разследване./Това е съществено процесуално нарушение, самостоятелно основание за отмяна на заповедта.

Обстоятелството, че дисциплинарно- наказващият орган е упражнил правото си визирано в чл.24 от Инструкцията и с писмена Заповед е удължил срока на проверката по [чл. 205, ал. 2 от ЗМВР](#), не води до извод, че е спазена процедурата, посочени в този текст на Инструкцията, не води до извод, че производството е протекло законосъобразно, защото няма доказателства тази заповед за удължаване на срока да е била представена за запознаване на оспорващия съобразно нормата на чл.24,ал.4 от Инструкцията- служителят, срещу когото се извършва проверка по [чл. 205, ал. 2 от ЗМВР](#) или се води дисциплинарно производство, се запознава със заповедта по ал. 1, което обстоятелство се удостоверява с подпис, имена, длъжност,

дата и час. Това също води до опорочаване на проведеното дисциплинарно-производство, тъй като държавният служител изобщо не се е запознал с нея и не е могъл да упражни правото си да дава обяснения, да прави възражения и да бъде подпомаган в защитата си от друг служител. Съгласно чл.24,ал.1 от Инструкцията Дисциплинарно наказващият орган може с писмена заповед да удължи срока на проверката по [чл. 205, ал. 2 от ЗМВР](#) или дисциплинарното производство, копие от която се изпраща незабавно в Дирекция "Човешки ресурси", като преди това проверяващата комисия или дисциплинарно разследващият орган изготвя мотивирано предложение за удължаване на срока по реда на ал. 1. Предложението по ал. 2 се изпраща от проверяващата комисия или дисциплинарно разследващия орган до дисциплинарно наказващия орган не по-късно от десет дни преди изтичане на определения срок за приключване на проверката по [чл. 205, ал. 2 от ЗМВР](#) или дисциплинарното производство. В случая това е направено на дата 14.03.2022 година, без да е спазен предвиденият срок по чл.24,ал.3 от Инструкцията/ като срокът на проверката е бил определен до 15.03.2022 година/ и на следващия ден-15.03.2022 година дисциплинарно-наказващият орган в нарушение на нормата е удължил срока на проверката.

Обстоятелството, че преди да пристъпи към издаване на заповедта дисциплинарно-наказващият орган е изпратил покана до оспорващия за даване на писмени обяснения, но същият не е депозирал такива, не води до извод, че заповедта е законосъобразна.

При издаване на заповедта, дисциплинарно-наказващият орган е допуснал нарушение на материално правните разпоредби на ЗМВР.

Дисциплинарната отговорност на служителите от МВР се реализира в рамките на дисциплинарно производство, в което се установява нарушението на служебната дисциплина и се налага някое от предвидените дисциплинарни наказания. Съгласно чл. 194,ал.4 от ЗМВР дисциплинарната отговорност е лична, като всеки държавен служител отговаря за своите действия или бездействия,извършени виновно в нарушение на служебната дисциплина и свързани със заеманата длъжност и правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР.Следователно нарушение на служебната дисциплина е виновното неизпълнение на произтичащите от служебното правоотношение задължения, при което фактически осъщественото деяние обективно не съответства на правно дължимото поведение на служителя. Съгласно чл. 3,ал.1 от Инструкцията за дисциплинарната практика в МВР, действаща към момента на извършване на нарушенията и на установяването им, дисциплинарната отговорност на служителите от МВР е отговорността, която те носят при извършване на нарушение на служебната дисциплина.

Съгласно чл.142 от ЗМВР служителите в МВР са държавни служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, държавни служители и лица,работещи по трудово правоотношение, а статутът на държавните служители по ал. 1, т. 1 се урежда с този закон. Статутът на държавните служители по т.2 се определя от Закона за държавния служител „**Държавните служители в МВР изпълняват служба на държавата и техният правен статус, както на всеки държавен служител, се определя от волята на държавата, обективизирана в актове на публичното право и в частност на административното. Държавен служител е конституционно понятие. Чл.116, ал.1 от Конституцията на РБ определя държавните служители като изпълнители на волята и интересите на нацията. В чл.2,ал.1 от ЗДСЛ е дадено легално определение на понятието държавен служител- това е лице, което по силата на административен акт за**

назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага органа на държавна власт при осъществяване на неговите правомощия . Фактът, че правният статус на държавните служители по чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР,е регламентиран в специалния закон,не означава,че по същността си те са някаква категория служители на държавата извън останалите, които изпълняват държавна служба. Държавните служители в МВР са част от конституционното понятие „ държавен служител“. ТР№2/26.02.2014 година на Общото събрание на ВАС на РБ. Длъжностите, които се заемат от държавните служители, се определят в Единен класификатор на длъжностите в администрацията, който се приема от Министерския съвет и се обнародва в "Държавен вестник." Легална дефиниция на понятието длъжност в администрацията е дадено в чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията,според която „длъжност в администрацията“ е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на Закона за Министерството на вътрешните работи, на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, на Закона за изпълнение на наказанията или на Закона за дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. От своя страна, ЗДСЛ не дава определение на понятието „държавна служба“. Такова определение няма и в действащото българско законодателство и то се извежда от теорията. Държавната служба е трайно изградена институция, осигуряваща постоянното и непрекъснато функциониране на държавния апарат за реализиране на държавни цели и задачи. Държавна служба съществува не само при държавните административни органи, но при другите органи, осъществяващи държавни функции. Държавната служба не е непосредствено свързана с производството на материални ценности, тя не е материално-производствена дейност, но тя може да бъде дейност по подготвяне на условията за осъществяване на материално производство. Държавната служба е институция на държавата и има за основно предназначение да реализира държавната политика, държавните интереси, както и обществения интерес, представен в държавната политика. Функционирането на държавната служба е свързано с упражняването на държавна власт и при осъществяването ѝ винаги се действа от името на държавата, и затова държавната служба е израз на държавно-властнически правомощия, и нейното нормално функциониране се гарантира от държавната власт, като при нужда за целите на изпълнение на задачите на държавната служба може да се прибегне и до държавна принуда. Държавната служба се осъществява на основата на правото-тя е правно регламентирана и представлява система от правни норми, общи и специални, които уреждат принципите и правилата на осъществяване на държавната служба, правата и задълженията на държавните служители, отговорността и зависимостта между функционирането на държавната служба в различните държавни органи и звена. Като обобщение може да се каже, че държавната служба е изградена с цел да се организира постоянното осъществяване на функциите на държавата. Държавната служба е правно регламентирана, свързана с упражняването на държавната власт, дейност за осигуряване на трайното и непрекъсваемо функциониране на държавния апарат. Тя е административно-правен институт. Понятието“ държавна служба е дефинирано и в Решение № 5/1993 на КС на РБ, който сочи **“че най-общо държавната служба е дейност по осъществяване на функциите на държавата. Тази дейност се извършва от името на държавата и за реализиране правомощията на предвидените в Конституцията нейни органи. За нея се**

предвижда и обикновено се получава възнаграждение. Това не е дейност, непосредствено свързана с производството на материални ценности. Този най-общ смисъл на понятието "държавна служба" обаче не изключва и особеностите, с които то се употребява в Конституцията и които то придобива в зависимост от конкретното си систематично място и от съответния правен институт, с който е пряко свързано."

В случая, от самата Заповед не може да стане сяно в какво точно се изразява извършеното нарушение на служебната дисциплина и проявената небрежност на служителя, още повече, че от доказателствата по делото / в това число и дадените обяснения от две лица, които са преминали с МПС- марка „М.“ на 01.02.2022 година е видно, че и от двете страни на границата им е извършена проверка, проверката на въпросното МПС е извършена от страна на самия оспорващ по време на дежурството му и от другата страна на границата от страна на свидетеля Б., който факт се потвърждава не само от писмените доказателства, но и от показанията на свидетеля Б. - също служител на ГПУ П., който също е извършил проверка на въпросното МПС/ в това число и физическа и не е установил да се превозват животни в това МПС, още повече, че животните издават звуци и няма как да не бъдат чути. От Заповедта не може да се установи в какво точно се изразява извършеното нарушение, след като служителят е извършил проверка на въпросното МПС и какво е следвало да бъде неговото поведение.

Липсват доказателства какво точно е извършил оспорващият и какво не е извършил, като липсват и собствени изводи относно това самият дисциплинарно-наказващ орган какво е приел и дали той има достатъчно доказателства за извършеното нарушение и кое конкретно е то. В Заповедта не е посочено, в какво се изразява неизпълнението на служебните задължения и кои, и в какво се изразява небрежността на служителя.

Така направеното формулиране в заповедта, не може да доведе до ясно и конкретни посочени нарушени разпоредби, респективно на това- до законосъобразно ангажирана дисциплинарна отговорност на оспорващия. Наложено наказание без да е спазена процедурата, регламентирана в ЗМВР и в Инструкцията прави същото наложено без основание и в нарушение на принципите, визирани в чл.4 от Инструкцията, цитирана по- горе и била в сила по време на извършване на нарушенията и по време на налагане на дисциплинарното наказание-дисциплинарното наказание се налага с цел да се въздейства на наказания служител за спазване на служебната дисциплина и да го предупреди да не извършва други дисциплинарни нарушения, възпитателно и превантивно върху останалите служители. Наложното наказание не съответства и на целта на закона- да се налагат дисциплинарни наказания само на служители, които са извършили конкретни нарушения на служебната дисциплина, а не просто дисциплинарно-наказващият орган да отчита дейност в това му качество. Нещо повече дисциплинарно наказание "писмено предупреждение" се налага за- извършване на маловажно нарушение в срока на наложено дисциплинарно наказание "мъмрене", системни маловажни нарушения на служебната дисциплина, небрежност в служебната дейност, забавено или лошо изпълнение на заповед, а съгласно чл.200,ал.1,т.11 от ЗМВР дисциплинарно наказание "порицание" се налага за неизпълнение на служебни задължения или на заповеди и разпореждания на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители. Дисциплинарно- наказващият орган е посочил, че оспорващият е извършил две нарушение, смесени по такъв начин, че едновременно служителят е извършил и небрежност в служебните си задължения/ и неизпълнение

на неясни служебни задължения или на заповеди и разпореждания на Министъра на вътрешните работи по чл.200,ал.1, т.11 от ЗМВР, но е наложил едно наказание, което обаче не съответства на посоченото в заповедта, като по този начин дисциплинарно-наказващият орган е наложил наказание, несъответстващо на соченото за извършено нарушение на служебната дисциплина от страна на оспорващия. Посочените в тази норма видове нарушения на служебната дисциплина, също не могат да доведат до извод, че само така изброеното в заповедта нарушение/ като преписване на част от разпоредбата на закона и то неясно коя и посочване само на неизпълнение на служебните задължения/ без да е посочено кои са неговите служебни задължения и в какво се изразява неизпълнението на служебни задължения и в какво се изразява небрежността на служителя са достатъчни да доведат до извод, че дисциплинарно-наказващият орган е посочил конкретни и ясни законови норми, които са нарушени, респективно до правилно ангажирана дисциплинарна отговорност на държавния служител. Наред с това, неизпълнението на служебните задължения се квалифицира като дисциплинарно нарушение по смисъла на [чл. 200, ал. 1, т. 11 ЗМВР](#), за което се предвижда наказание "порицание", а не „ писмено предупреждение“.

Липсата на извършено нарушение на служебната дисциплина, допуснатите нарушения на процесуално-правните разпоредби и на материалния закон и несъответствието на заповедта с целта на закона, водят до извод, че дисциплинарната отговорност на оспорващия е неправилно ангажирана от страна на дисциплинарно-наказващия орган и то без да са изяснени фактите и обстоятелствата, водещи до налагане на дисциплинарно наказание, което предпоставя отмяна на заповедта, като неотговаряща на условията за редовно действие на административните актове.

С оглед изхода на спора и в съответствие с разпоредбата на чл.143 от АПК, претенцията на ответника по оспорването за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване. Съгласно чл. 143,ал.1 АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

Страна по делото е административният орган, по силата на признатата му с АПК административна правосубектност, но разноските се възстановяват от бюджета на юридическото лице, към което се числи административния орган.

В полза на оспорващия следва да се присъдят разноски, но преди да се установи техният размер, следва да се обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, направено в писмените бележки, депозираните на 13.07.2022 година по делото от страна на процесуалния представител на ответника по оспорването.

По силата на чл.78,ал.5 ГПК/ приложима по силата на преpraщaщата норма на чл.144 от АПК/, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата.В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента,като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В нормата на чл.78,ал.5 от ГПК/ приложима по силата на преpraщaщата норма на чл.144 АПК е предоставено право

на съда да прецени дали да уважи искане за намаляване на адвокатското възнаграждение, като законодателят само е ограничил минималната долна граница, под която не може да се намали възнаграждението - не по-малко от минималния размер, предвиден в Закона за адвокатурата, но съдът не е обвързан с максималния размер, който може да присъди възнаграждение, но ако е доказано като заплатено. Разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от ГПК намира приложение - само при депозирано искане от страната за намаляване на разноските.

В отговор на Преюдициално запитване по т. 1 на Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела C-427/16 и C-428/16 на СЕС, първи състав, според който разпоредбата на чл. 101, § 1 ДФЕС вр. чл. 4, § 3 Д. трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат – под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката – да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет (България), и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101, § 1 ДФЕС. Всеки съд следва да прецени дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

Приложението на правото на Европейския съюз, включително на тълкуването, дадено от СЕС по цитираното преюдициално запитване е служебно императивно задължение на всяка национална юрисдикция във всяко нейно производство и е без значение дали насрещната страна е правила или не възражение за прекомерност против адвокатския хонорар, претендиран от молителя.

Националният съд не може да се преструва, че не е постановявано такова тълкуване на общностната правна уредба от СЕС, нито може да чака националният законодател да създаде национална правна уредба, която да предвижда някакъв нарочен механизъм за прилагането на тълкуването. Напротив, националният съд е длъжен сам да приложи разпоредителната част от тълкуването, като тълкувателна правна норма със собствен регулативен потенциал. В изпълнение на това си задължение, настоящият съдебен състав намира, че адвокатската професия е свободна професия, чието упражняване представлява самостоятелен икономически риск. Ето защо трудът на адвоката не е равен и не може да бъде равен непременно на труда на юрисконсулта (каквото пълномощник е защитава от ответника по иска и не зависи от размерите на юрисконсултското възнаграждение по чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ – арг. чл. 78, ал. 8 ГПК, ред., ДВ, бр. 8/2017 г. Адвокатският хонорар обаче не може и е непременно да е много по-висок, особено по дела, които не се отличават с фактическа и правна сложност. В принципен план съгласно чл. 6, ал. 3 Закона за адвокатурата без полагане на изпит за адвокати се вписват кандидати с юридически стаж от пет години (вкл. и най-вече юрисконсултите). Очевидно, в очите на законодателя трудът на юрисконсултите като юристи е съпоставим или поне не много по-малко ценен от труда на адвокатите. Адвокатското възнаграждение съответно, за да не доведе до ограничаване на конкуренцията, не трябва да е значително по-голямо от това на юрисконсултите, поне по делата, които не се отличават с фактическа и правна сложност и са с малък обем на процесуални действия. Диапазоните на юрисконсултското възнаграждение по искови дела са 100-300 лева. В случая българската правна уредба не съдържа каквото и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са

справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. Освен това единствената форма на контрол, който се упражнява от публичен орган върху наредбите на Висшия адвокатски съвет за определяне на минимални размери на адвокатските възнаграждения, е контролът на Върховния административен съд, като този контрол е ограничен до това дали тези наредби са в съответствие с Конституцията и българските закони. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

В конкретния случай, оспорваният е представляван от адвокат К. и от представения Договор за правна защита и съдействие е видно, че договореното възнаграждение е в размер на 550 лева, платено в брой при подписване на договора. Възнаграждението за един адвокат съгласно чл.8, ал.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, минималното възнаграждение на един адвокат за дела за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела по ЗМВР в редакцията, действаща към момента на сключване на Договора за правна защита и съдействие е 400 лева. Договореното и заплатено адвокатско възнаграждение е над минимума, определен в Наредбата, като делото не представлява правна и фактическа сложност, проведени са две съдебни заседания, на които е взела участие адвокат К. и заплатеното адвокатско възнаграждение е прекомерно и следва да бъде редуцирано до минималния размер от 400 лева. На тази плоскост, в полза на оспорвания следва да се присъдят разноски в размер на 410 лева-заплатено адвокатско възнаграждение и внесена държава такса

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/приложима по силата на чл.144 АПК по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/ приложим по силата на преpraщaщата норма на чл.144 АПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-Град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № 53963-93/21.04.2022 година на ВПД

НАЧАЛНИК ГПУ- П. ПРИ РЕГИОНАЛНА ДИРЕКЦИЯ „ ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“- С., с която последният наложил дисциплинарно наказание“ „Писмено предупреждение „за срок от три месеца на С. К. Х. – старши полицаи в ГКПП- К., считано от датата на връчване на заповедта.

**ОСЪЖДА ВПД НАЧАЛНИК ГПУ- П. ПРИ РД“ГП“ – С. ДА ЗАПЛАТИ НА С. К. Х. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 410 ЛЕВА – РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО,КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ГПУ- П. ПРИ РД“ГП“- С..
НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.**

Решението не подлежи на касационно обжалване съгласно разпоредбата на чл.211 от ЗМВР.

СЪДИЯ: